

מסורת הש"ס

(א) [עירובין סה: וט"ז], (ב) עדות פ"ח מ"ב, ג) ע"ז ע"ה, ד) [נעוין אמת כרקוס בקו"ק], ה) ע"ז ע: שבת מא. מדה יג,, ו) טהרות פ"ה מ"ה פסחים י, (ז) [עירובין מז:], ח) [מיתנא סופא כישא כ"ל: מהרש"א], ט) [נו"ע מוס' פסחים י: ד"ה הלך],

גליון הש"ס

רש"י ד"ה בלשת וכו' שחפשיין. כי כפסוק ויחפש ברלשת מ"ד התרגום ונלש:

הגהות הב"ה

(א) גמ' כגון הגי נמי דגנבי: (ב) שם דלא (ערק) מו"מ. וי"צ ס"ה עקב וכן משמע מפרש"י:

מוסף רש"י

כל כהנות שבמצאו בתוכה פסולות. לנעליהן. דלשת כהן אסורה אף בלגוס, אבל אשת ישראל לא (ע"ז ע"ה). בלשת. חילות גימ' הכא לעיר. על שם שמחפשים ונולשים את העיר קרי לה בולש (שבת ע"ה). על שם שמחפשים וחותרים קרי לה בולשת כדמתרגמינן ויחפש ונלש (ע"ז ע). שמחשת חיל שמחשתן ויחזין (דחה י"ג). בשעת שלום. כגון שהוא של אותה מלכות (שבת ע"ה). לנסך אין פנאי. די"ר הניסוך לא תקיף להו וטורדין במלחמה (ע"ז ע"ה). אחד טמא. קבר מוטל בו לרחוץ וממלא את כולו ואין עובד בו שלם קצרות מפסיק כל רחצו ואין ידוע אחיו הטמא אבל כך מוחזקים בלחד מהן: ועשה טהרות. נגע צהרות: והלך בשני. יודשין הן שגבילי שגלן זה לא הך זה, דהשתא ודאי אחד מהן טמא (ע"ה). אם נשאל זה בפני עצמו. אם נשאלו כל אחד נחטס ספקו בפני עצמו, טהור, ואם בלו כגמ' אחת, הואיל ובהולא אחת יש לנו לומר טמאין או טהורין, אי אפשר לומר להן טהורים אחת, שהרי האחד ודאי טמא (ע"ה).

האשה שנתארמלה

הורהנ. דמדעת וכיון דהגיע זמן ולא נפדית הרי היא של עוזדי כוכבים דדיניהם משום הכי צעינן עדים מעידין אותה שלא נסתרה:

נחבשה. דאניה נחלטת להם לא צעינן עדים הואיל ועל ידי ממון הוא: **ואיכא דרמי לה מרמא**. לא מתני לה להא דרצ שמואל צר רב יצחק אפירושא דמתניתין בלשון לא שנו אלא רמי מירמא מתניתין וצרימא אהדדי ועלה שני רב שמואל חילוק צין יד ישראל תקיפה ליד העוזדי כוכבים תקיפה: הני נשי דגנבי. שצעליהן ניתלין ודרך המלכות להפקיר ביתם ונשיהן: **כן דונאי**. רוצח היה ואלעזר שמו כדאמרין צפ' עגלה ערופה (סוטה מו.), אבל נשי דגנבי הגונבים ממון לא מפקרי: **בתנאי' כרכוס**. מזור מתרגמינן כרכומא (דברים ס): **פסולות**. אסורות לצעליהן דלשת כהן אסורה בלגוס: **גב' בלשת**. חיל. על שם שחפשים כל המטמונים: **לנעול יש פנאי**. דתקיף להו יצריהו: **רבי יצחק בן אלעזר אמר**. אף צצעילה פעמים שהן מותרות: **כרכוס** של **אופה מלכות**. אינו רוצה להשחית את בני העיר וכסוכוש עיר הסמוך לממשלתו שומרה והיא לו למס עוזד: **משמרו**. מקום מעמד השומרים שהעמיד המלך שלא יחבל אדם בלנשי העיר: **דמהדר למסא כו'**. שמו קציבות העיר שללכות ברוץ שימיעיו קול צהכשל איש רן עליהם וכלגים ואוחים זויעקין: **וגווא**. מקלות וקיסמין להכשל בהן: **ולא קשיא ליה מדי**. לא חייש למיעקר איניש יחידאה ולנעול הואיל ואין הדבר הפקר: **ומאי שגא משני שצילין**. דכיון דצא לשאלו עליו ועל חבירו אמר רבי יוסי טמאין הכא נמי לכולהו שרינן כי הדדי: **אחד טמא**. יש צהרות מפסיק כל רחצו ואין ידוע אחיו הטמא אבל כך מוחזקים בלחד מהן: **ועשה טהרות**. נגע צהרות: **טהורים**. דכל חד כי אחי לקמן תלינן ליה למימר צטהור הלך דהוה ליה ספק טומאה צר"ה וספיקו טהור: **טמאין**. דהיכי נימא להו טהורים אחס חד מינייהו ודאי בטמא אזל: **צנת אחת**. בלו לשאלו צנת אחת: **הכא נמי כו'**. ור' יהודה ור' יוסי הלכה כר' יוסי: ^{מה}

אמר רבי לוי וכגון דמהדר לה

אמר רבי אבא בר זבדא פליגי בה רבי יהודה נשיאה ורבנן חד אמר כאן

בכרכום של אותה מלכות כאן בכרכום של מלכות אחרת ולא קשיא ליה ולא מידי וחד קשיא ליה כל הני ומשני כגון דמהדר ליה למתא שושילתא וכלבא וגוואא ואוואא אמר רב אבין אמר ר' יצחק בר אשיאין "אם יש שם מחבואה אחת מצלת על הכהנות כולן בעי רבי ירמיה אינה מחזקת אלא אחת מהו מי אמרינן כ"ל חדא וחדא היינו הא או דלמא לא אמרינן ומאי שגא משני ^ישבילין אחד טמא ואחד טהור והלך באחד מהן ועשה טהרות ובא חבירו והלך בשני ועשה טהרות רבי יהודה אומר אם נשאל זה בפני עצמו וזה בפני עצמו טהורות שניהם כאחת טמאות ר' יוסי אומר בין כך ובין כך טמאין ואמר רבא ואיתימא ר' יוחנן כבת אחת דברי הכל טמאין בזה אחר זה דברי הכל טהורים לא נחלקו אלא בבא לישאל עליו ועל חבירו מר מדמי ליה לבבת אחת ומר ימדמי ליה לבזה אחר זה והכא נמי כיון דשרי להו לכולהו כבת אחת דמי הכי השתא התם ודאי איכא טומאה הכא מי יימר דאיטמי בעי רב אשי אמרה לא נחבאתי

פרק שני כתובות

כו.

כאן בכרכום של אותה מלכות. פי' שיושבין בטח לפי שאין אחריהן מחנה ויש פנאי לנסך ולנעול אבל בלשת של מלכות אחרת שאימת מלכות צבאו בגבולה עליהם אין להן פנאי וכן פי' ר"ח ור"ת וכן מוכח צירושלמי ופריך כרכום של אותה מלכות אי אפשר

ללא ערקא חדא מינייהו והוה לן למשרינהו לכולהו ולמיתלי לקולא דבצויה הקילו כדאמרין בצמוך אס יש מחבואה אחת מללת על כל הכהנות כולן אע"ג דמספקא לן בלניה מחזקת אלא אחת הכא פשיטא לן דשרו דהתם לא ודאי נחבאת אבל ודאי ערקא ולפי' הקונטרס קשה טוצא חדא דפריך נתלי לחומרל וגבי מחבואה תלינן לקולא ועוד דמה מתוך דמהדר למתא כו' ואין אדם נכנס לשם והא קתני בלשת שנכנסה לעיר ועוד כיון דלהדיא דע"ז פריך הוה ליה למימר אי אפשר ללא ערק חד מינייהו ונסך ועוד דהתם מפרש טעמא לפי שאין פנאי לנסך ולית ליה טעמא לפי שאין כרכוס של אותה מלכות רוצה להשחית את בני העיר [ועוד מאי שגא שעת מלחמה משעת שלום] ויש ליישב לפי שיטת הקונטרס דרבי יצחק בן אלעזר לא אחי לשניי מתני' אהדיא דע"ז אלא אחי ליה שינויא דרצ מרי ומתניתין דהתם נמי בכרכוס של מלכות אחרת ולא צא אלא לפרושי מתניתין וכן משמע בפרק צתרא דע"ז (דף ע"ה). דפריך התם ממתניתין דהכא אמתניתין דבלשת ולא מייתי התם דרבי יצחק: **והלך באחד מהם ועשה טהרות**. להכי נקט ועשה טהרות דלענין האדם אנו מוזיקים שניהם לטבול ולהוות פן יצואו לידי טומאה ודאי אס יגעו שניהם צככר אחד לכך אומר להו זילו טבילו דהא נהרא קמיינו ועוד דמשום דצעי למתני ^הסיפא הזה וטבל טהור הלך צשני ועשה טהרות הרי אלו טהורות ואס קיימות הראשונים אלו ואלו תלויות ואס לא טהר צינתים הראשונות תלויות והשניות יסרפוט):

ואם נשאל זה בפני עצמו וזה בפני עצמו טהורות. לא שיאכלס אדם אחד דאס כן יאכל ודאי טומאה דהכי אמרינן בשצונות צפ"צ (דף יט.) הלך צראשון ולא נכנס צשני ונכנס חייצ דעמא הוא ממה נפשך: **בבא צישאל עציין ועץ חברו**. אין לפרש צגא לישאל צצת אחת דהתם מודו כולי עלמא דעמאות מכל שכן צבאו לישאל שניהם צצת אחת אלא מיירי ששאל על עצמו וטהוריו ואח"כ צא לישאל על חבירו דמר מדמי ליה לצת אחת כיון ששאל על שניהם צמעמד אחד ומר מדמי ליה לזה אחר זה כיון שטיהוריו קודם והכא נמי כיון דשרו לכולהו צצת אחת דמי אף על פי שאין צא לפנינו אלא על אחת מ"מ הדבר ידוע לכל שהרצה כהנות היו והו' כאליו צא לישאל על כולם צצת אחת והכא מודו כ"ע וצחטס דחק צקונטרס לפרש כר' יוסי: ^{לא}

ולא נטמאתי מהו מי אמרינן מה

עין משפט ונר מצוה

קב א ב מיי פ"ח מהל' אסורי ביאה הלכה ל טו"ע אה"ע סימן ז סעיף יא בהג"ה:

קב ג מיי פ"ח מהל' א"צ הלכה כו טור ש"ע שם סעיף י: קד ד מיי שם הל' יט טו"ע שם סעיף א: קה ה מיי פ"ח מהל' מאכלות אסורות הלכה כד סגמ לאוין קמח טו"ע י"ד ס' קנט סעיף יב:

ק ו ז ח ט מיי פ"ח מהל' אסורי ביאה הלכה כו סח כט טו"ע אה"ע ס' ז סעיף י: קו י ב מיי פ"ט מהל' אבות הטומאה הלכה ב:

תוספות ר"ד

ומפקרי לה. ה"ד ע"י נפשות א"ר כגון נשי דגנבי אמר חזקיה והוא שנגמר דינם להריגה פי' שבעליהן נתלו ודרך המלכות להפקיר טפם ונשיהם ור"י אמר אפפי' שלא נגמר דינן להריגה. והל' בחזקיה דהוא רביה דר' יוחנן: עיר שכבשה כרכום. פי' חיל הצרים עליה. מצור חרגומו כרכום כל כהנות שבתוכה פסולי' לבעליהן פי' דבחזקת שבעלו קיימו ואנוסה אסורה לכהן ואם יש להן עדים שלא לבעלו אפילו עבד אפילו שפחה הרי אלו נאמרים ואין אדם נאמן ע"י עצמו לא האשה להעיד על עצמה ולא הבעל להעיד על אשתו ורמינהו בולשת שנכנסה לעיר. פי' חיל ונקרא כן ע"ש שמחפשים את כל המטמוניות תרגום ויחפש ובלש בזמן שלום חביות פתוחות אסורות וסתרומת מותרת בשעת מלחמה אלו ואלו מותרות לפי שאין פנאי לנסך. אמר ר"מ לנסך אין פנאי לבעול יש פנאי דיצרא דעבירה תקיף מיין נסך ר"י כן אילעזר משמיה דחוקי' אמר כאן בכרכום של אותה מלכות אינן יראים ויש להם פנאי לבעול ולנסך. אבל של מלכות אחרת יראים [שמא] יבוא חיל מאיזה מלכות לעזור להן וממהירם לשלול ולהבירה ואין להן פנאי לא לבעול ולא לנסך. א"ר אידי ב"א ארי"י ב"א אם יש שם מחבואה א' [מצלת] על כל הכהנות ומותרות כלן: בעי ר"י אם אינה מחזקת אלא א' מהן מהו. מי אמרינן כל חדא וחוד היינו האי א"ד לא אמרינן ולא